

[Holstein.]

Henseende er vi meget, meget nøjeregnende i dansk parlamentarisk Omgangsform. Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Hedelund, at alt, hvad jeg sagde om Militærforliget i 1922, staar jeg ved den Dag i Dag, og jeg har gentaget de Ord, som jeg sagde jeg vilde sige ud over Landet, selv om de ikke var parlamentariske, Gang paa Gang, og jeg gentager dem den Dag i Dag.

Naar det ærede Medlem Hr. Hedelund endelig er naaet frem til Valgkampagnen i 1929 og med Hensyn til den vil stikke mig i Skoene, at jeg gik til Valg paa Opretholdelsen af og Respekt for Ordningen af 1922, saa vil jeg sige, at hvis det ærede Medlem kan komme med Citater, hvorefter jeg har udtalt dette, saa kan jeg ikke sige andet end, at saa maa Citatet have staaet i „Aarhus Amtstidende“, og saa er Citatet grundfalsk. Det har jeg aldrig udtalt i Valgkampagnen, tværtimod, jeg har sagt, at de mellemliggende Aar har bekræftet, at 1922-Forliget var et eneste stort Fejlgreb i alle Henseender, og at det i Aarenes Løb har vist sig at være en Forsvarsordning, som kun byder et Skinforsvar. Den højtærede Forsvarsminister har om denne Forsvarsordning for nogle Dage siden i Landstinget erklæret, at den for Marinens Vedkommende aldeles ikke er i Stand til at opfylde Danmarks internationale Forpligtelser. Ja, den højtærede Forsvarsminister kunde vist roligt have tilføjet, at den heller ikke var det for Landhærens Vedkommende. Nej, hvad jeg har sagt i Valgkampagnen i 1929 oppe i Aarhus, var noget ganske andet. Det var nemlig dette, at Ordningen af 1922 snarest muligt burde afløses af en Nyordning, og at alle Partier i Virkeligheden, ligeegyldigt hvilken militær Grundbetragtning de i øvrigt har, er enige om, at denne Ordning under ingen Omstændigheder lader sig opretholde, og at det er en Uanstændighed, at den overhovedet opretholdes længere. Det har jeg sagt under Valgkampagnen i 1929, og saa har jeg føjet til som min positive Opfattelse, at naar vi næste Gang skulde gaa til en Reform af Militærvæsenet, saa maatte man, i Stedet for at gaa den Vej, som vi gentagende er gaaet her i Landet, naar der er

sluttet Militærforlig, at klippe en Taa her og hugge en Hæl dér af Hærens Kvalitet, meget hellere sætte ind paa det kvantitative og hellere have et Militærberedskab, selv meget lille, som kvalitativt er uangribeligt, som kvalitativt svarer til et begrænset klart Maal, end en Hær, som kvantitativt ser ud til at være meget, men som paa Grund af sine store kvalitative Skrøbeligheder slet ikke er det, den tager sig ud som. Tre haabløse Landeværnsdivisioner er meget ringere end een virkelig god Division. Jeg har endvidere sagt, at man maatte meget hellere begynde med at rejse Spørgsmaalet om Forsvar af den vitalste Del af Danmarks Rige, den Del af Danmarks Rige, som afdøde Christen Berg kaldte Danmarks naturlige Fæstning, nemlig Sjælland. Og naar man havde indrettet et virkeligt moderne tidssvarende Forsvar af Sjælland — det har vi ikke i Øjeblikket, men vi kunde faa det med overkommelige Midler, derom nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl —, saa skulde dette Militærberedskab sætte sig det samme Maal, som jeg i øvrigt i 1922 angav som det naturlige for Hærvæsenet, bare at jeg den Gang i Overensstemmelse med Venstremente, at Tyngdepunktet burde ligge i Jylland og ikke paa Sjælland, nemlig at vi skulde kunne holde det, der for os var den strategisk mest vitale Del af Landet, i 8 eller 14 Dage, saaledes at vi paa det paagældende Omraade sikrede Danmarks statslige Selvbestemmelsesret og Uafhængighed i disse 8 eller 14 Dage, indtil vi kunde faa Hjælp udefra. Kom der ingen Hjælp, saa kom der ingen Hjælp, men saa havde vi vist vor Villie til at være en selvstændig og uafhængig Stat, og kom dette korte Spand af Tid til at betyde — og det er ikke usandsynligt —, at vi faar Hjælp, saa har et saadant Militærberedskab opfyldt sin Op-gave, og saa er det et effektivt Militærberedskab. Det har jeg sagt, og saa har jeg føjet til, at det maatte blive Vælgerbefolkningens Sag og de ansvarlige Politikeres Sag, om de turde tage Ansvaret og vilde tage Ansvaret for at blotte Fyn og Jylland fuldstændigt. Jeg har sagt, at Jyderne maatte selv afgøre, om de ønskede, at Jylland skulde ligge aabent for fremmede Fjendestyrker, regulære eller ikke-regulære, medens Sjælland havde et Forsvar, og den